

I.

Felemelkedés

„Egy szép napon majd hivatalosan is elismerik, hogy amit mi valóságnak keresztelünk el, az még inkább illúzió, mint az álmok világa.”
(Salvador Dalí)

A fekete öltönyös férfi

Egy autó haladt Aberfrost felé. Fényszórói gyengén világították be a sötét utat. Október vége volt. A tél már a küszöbön áll és egyelőre még halkan kopogtat az ajtón.

Sűrű ködfátyol ereszkedett a környékre. Az út egy fenyves erdő mellett haladt el. Carternek azaz érzése támadt, hogy minden egyes fa mögül egy-egy vörösen izzó szempár figyelni őt. Ez csak a fáradtság – gondolta magában és lejjebb tekerte az ablakot. Hideg, csípős levegő áramlott be az utastérbe. A férfi ősz fél hosszú haja felborzolódott. Ez az utazás kimerítő – folytatta. Nem csoda, hogy elfáradt, hiszen már reggel óta úton van. És ennek az utazásnak nincs célja. Nincs végállomása. Reggel felkelt, amikor még a nap csupán félig bújott elő a láthatáron, narancssárga köntösében. Az a furcsa ötlete támadt, hogy útnak indul. Nem aggódik azon, hogy hova, csak beül az autójába és megy. Így megtankolta a Wolkswagent és elindult.

Azóta csak egyszerűen állt meg. Egy útszéli kis fogadóban, valamikor dél tájban. Evett egy sonkás szendvicset és ivott

egy kávét. Az egész nem tartott fél óránál tovább. Haladt tovább az aszfalt óceánon a felfedezések korában.

Szemhéja elnehezedett. Végtagjai, mintha ólomból lennének. Fejében megfogant a mai nap tervének egy kicsiny magja. Bár ez sem nevezhető igazán tervnek, csak egy kósza ötletecske, hogy valahol, valami panziót kellene találni, ahol álomra hajthatja a fejét. Nem számít, hogy a szoba dohos, csótányok szaladgálnak a padlón és penész foltok éktelenkednek a falakon. Az sem érdekes, hogy a szomszédos szobában egy olcsó, kisvárosi prosti bonyolítja az üzleteit. A pihenés a lényeg. Vízsztintesbe akar feküdni, szemét lehunyva, néhány órát alszik, aztán... Aztán mi lesz? Talán egy kis pihenés után többet tud majd mondani az úti céljáról. Talán tovább megy. Talán visszafordul, hogy folytassa az életét, ami unalmas és szürke. Semmi érdekesség nincs egy könyvelő életében. Családjá nincs. Így okot sem tud felhozni, ami maradásra bírná.

Egész addigi életét úgy élte, hogy előre tervezett. De ezek sosem jöttek be. Mindig bekerültek a „Megvalósíthatatlan” rublikába. Családot tervezett. Gyerekeket, később pedig unokákat. Egyik sem jött be. Valaki vagy valami arra a sorsa kárhoztatta őt, hogy egész életet kell magányosan leélnie. Szeretett volna egy szép családi házat. Nem jött be. Egy albérletben lakik egy kis panel lyukban. Egyik szomszédja alkoholista, aki minden este részeg áriával bűvöli el a ház lakóit. Másik szomszédja egyik kedvenc időtöltése, hogy feleségét minden este jól elveri. Szerencsétlen aszszony már nem tud mit mondani a kíváncsian bámuló embereknek.

„– Neki mentem az ajtónak a sötétben.”

„– Elcsúsztam, mikor kiléptem a zuhany kabinból.”

Egyik sem túlhihető, ha látjuk a véraláfutásokat a nyakán, a kék zöld foltokat a szeme körül, amit igyekeznek eltakarni egy napszemüveggel.

Nem élt boldog életet. A munkáját gyűlölte. Teljesen rutinszerűen teltek a napjai. Ébredés után: rántotta, kávé, újságolvasás. Indulás a munkahelyre.

Munka: nyolc órán édelegni a gyűlölt munkatársakkal, főnökökkel.

Ebédidő: szendvics, kávé. Üres tekintettel bámulni kifelé az ablakon.

Munkaidő vége: irány haza. Postaláda felnyit. Számla. Számla. Számla. Senki sem küld neki egy levelet vagy üdvözlőlapot. Persze, ő sem küld senkinek. Egyáltalán valaki észrevenné, ha eltűnne?

A nap hátra levő részében tévzés, egy kis nasi. Legtöbbször popcorn vagy valami sós.

Este aztán zuhany. Végül pedig a *jól megérdemelt* alvás.

Ennyi egy nap Nick Carter számára. Negyvenöt éves, nemrég lépett a közép korosztályba, még sok év van előtte, amit boldogan kéne leélnie. De csak kellene.

Azonban a reggel valami mást nyújtott számára. Egy kósza gondolat volt csupán, miután lenyomta az ébresztő órát. De nem hagyta békén ez a gondolat. Ott volt, amikor fogmosás közben belenézett a tükörbe. Hívta és csalogatta. Édes szavakat súgott a füleibe. És ő engedett a csábításnak.

Miután a fogkefét visszahelyezte a tartóba és a fogkrémre rácsavarta a kupakot, már biztos volt abban, hogy mit kell tennie. Leült a konyhába a billegő kis asztalhoz. Az elkészített rántottát jó kedvvel fogyasztotta el. Az újság előtte hevert. Érintetlenül. Ugyanazon a helyen, ahová letette, miután felhozta a postaládából. Eddig az első dolga volt, hogy gyorsan átnyalazta a sporttal foglalkozó oldalakat. Ízig-vérig Chicago Bulls szurkoló volt, már kisgyerek kora óta. Élete legszebb éveit abban a városban töltötte. Akkor még nem volt ennyire begubózott, szürke ember. Most azonban ez kimaradt. Üres tekintettel bámulta a kissé odaégetett rántottáját.

– Mennem kell – mondta az üres lakásnak. – Már évek óta vergődök ebben a rohadt mókuserékben. Itt az ideje kilépni belőle. Csak néhány napra. A következmények? Nem érdekelnek. MENNEM KELL!

Miután befejezte a reggelijét a telefonhoz lépett, ami a keskeny virágtapétás előszobában volt. Ritkán használta a telefont. Ez meg is látszott rajta. Ujjnyi vastag por borította. A számok már alig látszottak rajta.

Tárcsázott.

Nem gondolkodott sokat. Tökéletesen emlékezett a munkahelye számára.

– Halló? NumberOne könyvelő iroda. Miben segíthetek?
– szólt bele egy vékony, túlságosan is vidámnak tűnő hang.

– Helló, Lora – mondta rekedtre változtatva hangját Carter – Nick vagyok.

– Áá, jó reggelt, Nick – a nő hangja továbbra is vékony és élénk volt – Mi újság?

– Nem sok minden – felelte kurtán Nick – Csak azért telefonálok, mert nem tudok ma bemenni, dolgozni. Elkaptam valami hülye vírust, vagy nem tudom.

Hangja kicsit megremegett. Szíve vadul dörömbölt a mellkasában, mintha azon nyomban ki akarna ugrani a jól megszokott helyéről.

– Szegényke – mondta sajnálkozóan Lora. Carter szinte maga elő látta a kis szöszí titkárnőt, amint haját csavargatva, keresztbe tett lábakkal (nagyon rövid szoknyában és élénk színű szűk, mély kivágású felsőkben, mint mindig) őzike szemekkel bámulja a plafont – Szólok a főnöknek, majd ha bejött, rendben?

– Rendben – felelte álrekedten Nick. A hatás kedvéért egyet, kettőt köhintett és folytatta – És Lora, köszönöm.

– Nagyon szívesen, Nick – jött a válasz a vonal túlsó végéről – Gyógyulj meg hamar.

– Köszönöm. Jó munkát.

Aztán letette a kagylót.

Néhány másodpercig bámulta a telefont. Először tettem ilyet. Gondolta magában. Több mint húsz éves könyvelői pályája során először íratta ki magát betegszabadságra. Sőt, ha emlékei nem csalnak, utoljára négy éve vett ki szabadságot. Akkor volt anyjának a temetése, aki agyvérzésben halt meg egy csendes, vidéki öregotthonban.

Visszament a hálósobába. Kinyitotta szekrényét és egyszerű fekete farmert és egy szürke minta nélküli pólót vett elő. Az öltönyét, amit előző este készített ki, betette a szekrénybe.

– Szabadságot kapsz te is – hagyta el száját a mondat. Elmosolyodott. Most elégedettnek érezte magát. Sokkal elégedettebb volt magával, mint tegnap este, amikor lefeküdt az ágyára és elalvás előtt végiggondolta a nap eseményeit. Unalmas képek villogtak az agyában. Azaz érzése támadt, hogy ezek a képsorok nem is mai napját elevenítik fel, hanem az öt, tíz vagy akár tizenöt éve agyába elraktározott kockák azok.

De a mai nap más volt. Egészen más. Ebben egészen biztos volt. Ki kell innen szabadulnia. Csak beülni a volán mögé, bömböltetni egy kis Beatlest, Elvist, Springsteent vagy valami vidám muzsikát és elfelejteni a mindennapok sótlanságát. Változásra van szüksége. És érezte, hogy mikor majd haza ér (ki tudja mikor) minden más lesz. Ő maga is. Egy új ember van felemelkedőben, hölgyeim és uraim.

Ekkor még nem is sejtette, hogy mennyire igaza van.

Nick nagyot sóhajtott, mikor meglátta a hotelt. Nem egy Hilton, ez már első ránézésre nyilvánvaló volt számára. A háromemeletes épület vakolata itt-ott megrepedezett vagy már lehullott. A kiskert rögtön a bejárat mellett ápolatlanul, gazosan éktelenkedett. A sötét színű cserepek miatt, Nick azt hitte, hogy az épületnek nincs teteje. Szinte egybeolvadt az éjszakával. De, ahogy közelebb ért megpillan-